

är der, att, till ewiga straff för sitt brott,
begråta det öde hon lider.

Swart är 4 gånger hon syns der igen
när midnatten spännt sina wingar,
med bröllopswit strud hon då visar sig än,
och skrifer, när Venrangers-Riddar'n, i den
kring dånande golf henne swingar.

Kring dem dansa spöken med rysliga skrål,
som blod utur dödsfällor dricka,
och stöta tillhop hvar sin multnade bål,
och tjuta: Alonzo den tappre, din skål!
och skål för din trolofsa flicka.

STOCKHOLM,
Elmäs och Granbergs Tryckeri, 1833.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X X X X X X X X X X X X X X X X
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Alonzo den Tappre och Skön Imogene.

En Krigsman så bald och en Fröken så grann,
De suto tillhopa i det gröna;
De sågo med ömma begär på hvarann,
Alonzo den tappre — så kallades han,
och hon Imogene den sköna.

"Väl!" suckade han, "då i morgon jag går
i främmande länder att strida;
Snart rinner för mig mer ej saknadens tår!
En rikare Friares hälsning du får
och han får mitt rum wid din sida."

"Tyft, grymme! Tyft, grymme!" var Imo-
genes svar,
"och upphör att orätt mig göra!
den heliga Jungfrun till vittne jag tar,
att, lefwer du — dö du — min hand, mina bar
blott dig — eller ingen, tillhöra."

Om nånsin begärets och fåfångans bud,
mig från min Alonzo förleder,
mitt högmöd, min falskhet, den straffe då Gud,
din wälnad hos mig, i min brudliga strud,
Då sätte sig — fordre tillbaka sin brud,
Och rycke i grafven mig neder."

Den tappre sig stet från den stöna i gråt,
och drog till de heliga landen;
men knappt ärets tider följt solhvarfvet åt,
så kom en Baron uti glänsande slåt,
och tilböd åt Imogen handen.

Hans stänker, hans guld, hans förledande sticl
snart kommo dess eder att wackla,
han störde dess hjerna, han tjuste dess blick,
dess flyktiga hjerta i snaran han fick,
och snart ländes Bröllopet's fackla.

Och nu hade Presten wälsignat wårt par,
Re'n dracks ur det guldprydda hornet,
och bordet sitt öfwerflöd swigtande bar,
och löjen och stämt gäfwos lif åt en hwar,
när — Tolflaget dånar från tornet.

Då — hos Imogene — med håpnad blef spord
en främmande sitta obuden,
ordrlig han satt, utan lif, utan ord,
hans ögon ej wändes kring gäster och bord
han hade dem spända på Bruden.

Hans hjälmhatt war sluten, gigantiskt hans
långd,
hans rustning war svartgrå, som jorden,
All fröjd wid hans syn är ur högtiden trångd,
och blå brinner lågan från Lampornas mängd,
och hundarne fly under borden.

Med tystnad och rykning en hwar henom ser,
af stråcl sitta gästerna stela.

Till slut sade Bruden med bårwan: "jag ber,
fåll, tappre Herr Riddare, Stormhatten ner
och wärdes wälsågnaden dela!"

Hontystnar, och Riddarn — som Bruden befallt
låt hjelmen från hufwudet falla;
Men Gud, hwilken syn! hwad försärlig gestalt,
hwad ord måla håpna'n som rår öfwer allt —
en dödsställe wisas för alla! —

Och upp sprungo alla med sträckfulla rop
och fasa och wämjelse lände;
af rygliga maskar en slingrande hop
kröp ut och kröp in genom tinningens grop,
när Spöket till Bruden sig wände:

"Se upp! Pänn Alonzo!" war wälnadens ljud.
"Gör rådersta! mins dina eder:
ditt högmöd, din falskhet, dem straffa nu Gud!
min wälnad, hos dig, i din Brudliga strud,
nu sitter och fordrar tillbaka sin Brud,
och rycker i grafwen dig neder."

Sin arm kring den håpna nu lindade han;
förgäfwes dess jämmer man hörde!
och fort, med sitt rof, genom jorden förswann;
ej någon sin åter man Imogen fann;
ej spöket som henne bortförde.

Snart dödde Baronen, och alltse'n dess slott
stätt öde i längliga tider;
ty sagorna säga, att Imogen's lott,